

почивания, които правѣхме заради пѣшците и да бързахме да пристигнемъ нашето назначено мѣсто, но ние пакъ не можахме да ускоримъ движението си защото бѣхме принудени да сме «другари на пѣшеходци.»

Като продължавахме пътуването си и като слазѣхме и се качувахме отъ единъ хълмъ на другъ, ние прѣзъ сичкото това врѣме можахме да се наслаждаваме съ картинитѣ на тая живописна страна, богата по своята природа но твърдѣ оскѣдно населена, — поне близо до пътятъ срѣснахме тукъ-тамъ отдѣлни къщи, нѣколко ханища съ дворове, — и двѣ турски села съ тѣхнитѣ бѣли минарета. Далечъ отъ пътя между гѣститѣ листа на дърветата виждаха се селскитѣ къщи, но такожде на рѣдко; защото Българитѣ се страхуватъ отъ голѣмитѣ пшеница и се заселяватъ на страна отъ тѣхъ за да избѣгнатъ различнитѣ невикани гости. Тукъ-тамъ пасѣха по полето малки стада отъ добитъци и овци; виждахме хора — Българи, които срѣсчахме да пътуватъ полека-лека съ кола, върѣгнати съ биволи, или които се бѣха разположили да си починатъ. Тѣзи почивки се опрѣдѣлятъ отъ мѣстата, гдѣто тѣ могатъ да доставятъ на своитѣ чернокожи сътрудници наслаждението да се окъпятъ въ калната и мѣтна вода.

Ние спокойно вървѣхме напредъ като си приказвахме ту за това ту за онова, а най-много за нищо, даже съвсѣмъ забравяхме че пътуваме въ чужда земя и въ военно врѣме; за войната намъ нищо не напомняше, освѣнъ ние сами и цѣльта на нашето пътешествие; а около насъ на кждѣто и да поглѣд-